

වින්දන වින්නා - 2

(අද්‍යතන සිංහල නවකතා
පිළිබඳ විමර්ශනයක්)

ප්‍රධාන සංස්කාරක
සම්මානිත මහාචාර්ය
කුලතිලක කුමාරසිංහ

සහාය සංස්කාරකවරු
ඉමේෂා මධුශානි සපුතන්ත්‍රි
නිපුන හේමින්ද බස්නායක
කිත්ථි පෙරේරා

සීමාසහිත
ඇස්. ගොඩගේ සහ සහෝදරයෝ (පුද්ගලික) සමාගම

ප්‍රථම මුද්‍රණය: 2019

වින්දන වින්තා - 2 - (අද්‍යයන සිංහල නවකතා පිළිබඳ විමර්ශනයක්)

© කුලතිලක කුමාරසිංහ

ISBN 978-955-30-9676-0

කවර නිර්මාණය:

නිලිපුල් ප්‍රියංකර

(ගොඩගේ පොත් මැදුර)

පරිගණක පිටු සැකසුම:

මදුමිකා ප්‍රශාදී

(ගොඩගේ පොත් මැදුර)

අක්ෂර සංයෝජනය:

ආර්. කේ. රංග

ප්‍රකාශනය:

සී/ස ඇස්. ගොඩගේ සහ සහෝදරයෝ (පුද්.) සමාගම

661, 665, 675, පී. ද ඇස්. කුලරත්න මාවත, කොළඹ 10.

මුද්‍රණය:

චතුර මුද්‍රණාලය

69, කුමාරදාස පෙදෙස, වැල්ලම්පිටිය.

18808/5881/200

13	ජනවර්ග තුනක සමකාලීන සමාජ අර්බුදය විවරණය කෙරෙන නිශ්ශංක විජේමාන්නගේ හඳු පඵව කති කරුව නවකතාව පිළිබඳ විමසීමක් ඉමේෂා මධුශානි සපුතන්ත්‍රි	192
14	විශ්වවිද්‍යාල උපසංස්කෘතික පරිසරය පසුබිම් කොටගත් නවකතා එම්. ඒ. ජී. ජයති සමීරා	200
15	අසංවිකෂිත සිංහල නවකතාවන්හි නිරූපිත විවාහය ආචාර්ය ජයලතා මැදවත්ත	215
16	පර්ල් එස්. බක් විසින් රචිත Letter from Peking නවකතාව (සිංහල අනුවාදය - මම ඔබ සොයමි) පිළිබඳ විමසුමක් ජයසූරිය වගීෂානි	235
17	බැඳ්දේගම නවකතාවේ භාෂා ලක්ෂණ ආචාර්ය කුසුම් හේරත්	257
18	බටුවන්ගල රාහුල හිමියන්ගේ 'නයිගලින් උපන් පුත්‍රයෝ' නවකතාවේ උපභාෂා භාෂිතය ආචාර්ය අනුරිත් ඉන්දිකා දිවාකර	265
19	යථාර්ථවාදය (Realism) සම්මානිත මහාචාර්ය කුලතිලක කුමාරසිංහ	281
20	තාත්විකවාදය හෙවත් ස්වභාවවාදය (Naturalism) සම්මානිත මහාචාර්ය කුලතිලක කුමාරසිංහ	299
21	උඩරට රාජධානිය ආශ්‍රිතව ලියැවුණු සිංහල නවකතා පිළිබඳ ව ඓතිහාසික හා සාහිත්‍යික විවරණයක් සේන තෝරදෙනිය	306
22	සිංහල නවකතාවේ විකාශන අවස්ථා හා බැඳුණු ප්‍රවණතා සම්මානිත මහාචාර්ය කුලතිලක කුමාරසිංහ	360
23	පශ්චාත් යථාර්ථවාදී සිංහල නවකතාවේ ස්වරූපය වම්පා එස්. ද සිල්වා	384
24	ඉලංගරත්නගේ සසර නවකතාවෙන් පිළිබිඹු වන මනෝවිද්‍යාත්මක පරිස්ථිතිය ඩබ්ලිව්. ඒ. සුභාෂිණී චේරගොඩ	410

අසංවික්ෂිත සිංහල නවකතාවන්හි නිරූපිත විවාහය

ජයලතා මැදවත්ත

විවාහය මනුෂ්‍යයාගේ සැපයෙහි හෝ දුකෙහි පටන් ගැන්ම ය. ජීවත්වීමේ හෝ විනාශයෙහි අත්තිවාරම ය. ස්වර්ගයට හෝ භීරයට තබන පළමුවැනි අඩිය ය - (පටුලේ ජීවිතය, 1894)

විවාහ නොවූ අයෙක් මිනිස් භාගයකැයි පණ්ඩිතයෝ කියති. විවාහයෙන් තොර ජීවිතයට වඩා විවාහයෙන් ලැබෙන මරණය සැපතකි - (නීතා නොහොත් අළුයෙන් වැසුණු ගිනි අඟුර, 1936)

විවාහය යනු පුරුෂයෙකු විසින් ස්ත්‍රීයක පාවාගනු ලැබීමයි. මේ පදය 'වත්' (ඉසිලීමෙහි) ධාතුවෙන් සිද්ධ වේ. වි + වත් + අ = විවාහ යනුවෙනි. විශිෂ්ට වූ වහනය (ඉසිලීම) විවාහයයි (කුමාරතුංග ඉතිහාසයන්ගේ විවරණ ශබ්දකෝෂය 1996 : 131).¹

සංස්කෘත භාෂාවෙහි කසාද බැඳීම, නව යුවලක් සිය නිවසින් ආවේ යැම යන අරුත්වලින් 'විවාහ' යන පදය ද විවාහ වූ යන අරුතින්

¹ ජයලතා මැදවත්ත

ප්‍රධාන සංස්. මහාචාර්ය කුලතිලක කුමාරසිංහ

විවාහ විභාෂා - 2, අද්‍යක්ෂ සිංහල නවකතා පිළිබඳ විමර්ශනයක්

'විවාහිත' යන පදය ද විවාහ විය යුතු යන අරුතින් 'විවාහය' යන පදය ද යෙදේ (සිංහලාර්ථ සහිත සංස්කෘත ශබ්දාර්ථවල 1999: 495).²

අනෙක් ශාඛයකට කාන්තාවක දීම යන අරුතින් ද 'විවාහය' යන පදය යෙදී ඇත (ශ්‍රී සුමංගල ශබ්දකෝෂය 1970 : 959).³

ඇතැම් විට මේ පදය යෙදෙනුයේ 'ආවාහ විවාහ' යනුවෙන් යුගල පදයක ස්වරූපයෙනි. ආවාහ යන පදය කේවලව ගත් කල අරුත් සැපයෙන්නේ "අනුන්ගෙන් කාන්තාවන් භාර්යා භාවයට ගෙන ඊම" කියා ය (ශ්‍රී සුමංගල ශබ්දකෝෂය 1970 : 139).⁴

මේ යුගල පදය කේවලව පවතිමින් 'ආවාහික' (ආවාහ කරන, භාර්යාවක ගෙනෙනු කැමති) විවාහක (විවාහ කරන්නා, මනමාලයා), විවාහික (කළ විවාහ ඇති) යන පද සම්පාදනය කරනු ලැබේ (ශ්‍රී සුමංගල ශබ්දකෝෂය 1970 : 959).⁵ සිංහලයේ විවාහය යන පදය යෙදෙනුයේ ඉංග්‍රීසියෙහි Marriage යන පදයට පර්යාය වශයෙනි. ඉංග්‍රීසි පදය සඳහා කාටර් ශබ්ද කෝෂය දක්වන සිංහල අරුත් නම් විවාහ වීම, කාර බැඳීම, කසාද බැඳීම, සරණ පාවා ගැනීම, කසාදය, විවාහය, දිගය, පාණිග්‍රහණය, පාණිග්‍රාහය, දාරකර්මය, දාර පරිග්‍රහය, පෙළවස යනාදියයි. Marriage Feast සරණ මංගලය හා මඬුල කියා ද Marriage Tie විවාහ බන්ධනය, සරණ බන්ධනය, කාර බන්ධනය කියා ද දක්වනු ලැබේ (Cater's An English-Sinhalese Dictionary 1936 : 290).⁶

විවාහය සඳහා වන තවත් බොහෝ පර්යාය පද විවිධ ප්‍රාචීන හා ප්‍රතිචීන භාෂා මංජරි මස්සේ සිංහලයට සංක්‍රමණය වී තිබේ. නිරුසුනන් ලෙස ජන වහරේ බහුලව යෙදෙන කසාදය යන පදය ගතහොත් එය පාකුගිසි භාෂාව මස්සේ 16 වැනි සියවසේ දී සිංහලයට එක් වූ තත්සම් පදයකි. කසාදෝස් (Casados) යන්නෙහි අරුත ගෞරව නඩත්තු කරන්නා යනුයි (Hettiarachchi 1965 : 229).⁷ පාණිග්‍රහණ යන පදය සකුවෙන් සිංහලයට ආ තත්සම් පදයකි (English Sanskrit Dictionary 1985 : 484).⁸ පොදු ජන වහරේ විවාහය සඳහා කරකාර බැඳීම, සහෝ ගැනීම, අතිභත ගැනීම, ගැනියෙක් ගැනීම, හිරයක් ගැනීම, පිළිවෙළක් වීම, බිත්ත බැනීම, පවුලක් පන්සලක් වීම වැනි පද යෙදී තිබේ. 'කැන්දාපොළ රීම' යනු කිසියම් පුරුෂයෙකු විසින් භාර්යාවක් කැඳවාගෙන පසු ලැබීමයි. කුටුම්භ සංස්ථාපන, කුටුම්භ ස්ථාපන ආදී සතු පද ද මේ

සඳහා යෙදී ඇත. ස්වාමිපුරුෂයාගේ ගෞරව කාන්තාව ඇරලීමෙන් තරන විවාහය ගත් වහරේ 'දීම' යන පදයෙන් බහුල ලෙස හඳුන්වා ඇත. හිර ගනුදෙනුව, පති කුලයට යෑම විවාහය සඳහා වූ තවත් යෙදුමය ය (ශ්‍රී සුමංගල ශබ්දකෝෂය 1970 : 458, 1166, 549).⁹

සිංහල නවකතාවෙහි සමාරම්භක කෘතිය ලෙස සලකනු ලබන සයිමන් ද සිල්වා රචනා කළ 'මීනා' (1905) පටන් අද දක්වා සියවසකට ධෛක කාල පරාසයක් තුළ සිංහල නවකතාව විකාසනය වෙමින් තිබේ. එම දීර්ඝ ගමන් මගෙහි ප්‍රධාන මං සලකුණු, හැරවුම් ලක්ෂ්‍ය, කාඩා ප්‍රශාඩා විහිදුණු මං මාවත් රැසක් හමුවේ. සිංහල නවකතාවේ විකාසනය අධ්‍යයනය කිරීමේ දී හෙළිවන්නේ සමාරම්භක යුගයේ දී ප්‍රධාන ධාරාවේ නවකතාකරුවන් වෙත පාඨක, විචාරක අවධානය වැඩි වශයෙන් යොමු වී තිබූ බවයි. ඇතැම් නවකතා පාඨකයා අතර පනප්‍රිය වී තිබූ නමුත් විචාරක අවධානය දිනා ගැනීමට අපොහොසත් වීම හේතුවෙන් එම කෘති හෝ ඒවායේ නිර්මාණකරුවන් හෝ පිළිබඳ ප්‍රමාණවත් සංවාදයක් සාහිත්‍ය ලෝකයෙහි ජනිත නොවුණි. තවත් හේතුවක් විය හැක්කේ පියදාස සිරිසේන, ඩබ්ලිව්. ඒ. සිල්වා හා ආර්ථික විකුමසිංහ වැනි පුරෝගාමී ලේඛකයන් වටා ගොඩනැගුණු කිහිපු තදම්බයෙන් අවශේෂ ලේඛකයන් නොපෙනී යාමයි.

මෙහි දී අසංවික්ෂිත නවකතාකරුවන් (Unexplored Novelists) ලෙස හඳුන්වනු ලබන්නේ මෙලෙස පාඨක, විචාරක අවධානයෙන් ගිලිහී ගිය නවකතාකරුවන්ය. ඔවුන් විසින් ලියන ලද නවකතා 'අසංවික්ෂිත නවකතා' (Unexplored Novels) යනුවෙන් මෙහි දී හඳුන්වනු ලැබේ.

'අසංවික්ෂිත' (Unexplored) යන යෙදුම සංවික්ෂණය කළ යන අර්ථානුසාරයෙන් නිපදවා ගනු ලැබූවකි.

සම් + වි + ඊක්ෂ් = සංවික්ෂ්

සම් උපසර්ගයෙන් හැමතින්ම, යහපත්ව යන අරුත් ගැබ් වේ. වි උපසර්ගය විශේෂාර්ථයේ යෙදී ඇත. 'ඊක්ෂ්' ධාතුව දැකීම හා සම්බන්ධ යෙදේ. ඒ අනුව 'සංවික්ෂ්' යනු හැමතින්ම, යහපත්ව, විශේෂයෙන් දැකීම ලැබ ඇති යන අර්ථ දැනවන පදයකි.

අ + සංවික්ෂ් = අසංවික්ෂ්

'අ' උපසර්ගයෙහි ඇත්තේ නැත යන අර්ථයයි. ඒ අනුව 'අසංචික්ෂිත' යන්නෙන් සංචික්ෂිතය නොකළ යන අර්ථයක් වේ. 'අසංචික්ෂිත' යනු අතීත කාලයකි (English Sanskrit Dictionary 1981 : 1116).¹⁰ මෙලෙස පාඨක, විවෘත අවධානයෙන් ශිලිගී ගීය, ප්‍රමාණවත් අධ්‍යයනයකට බඳුන් නොවූ නවකයා 'අසංචික්ෂිත නවකයා' ලෙස වැඩි දුරටත් හැඳින්විය හැකි ය.

"ගිය ගමන ඊය	ක
නුබ කුස සෙවුම නොම හැ	ක
දනෝ අවිවාහ	ක
වැනසෙතැයි ලොව කීහ පිඩි ද	ක

විවා වි එබැව්	න
දිසුණු වව් ලොව සැම දෙ	න
නුඹ ගිය කල ලොව්	න
අන් කෙනෙක් ඇත නුඹෙන් පැවතෙ න"	න

22-23)¹¹ තරුණාංගනාවන් විසින් දත යුතු කරුණු නමින් හෙන්රි පී. ද සිල්වා විසින් විවාහාපේක්ෂිත තරුණියන් උදෙසා රචනා කරන ලද ශ්‍රී ලාංකීය ඉහත පද්‍ය උපුටා ගෙන තිබේ. ආදි නවකයාකරුවන්ගේ ඇතැම් කෘතීන් දෙස බලන කල ඒවා ද විවාහාපේක්ෂිත තරුණ තරුණියන් උදෙසා ලියන ලද අවවාද සංග්‍රහ යැයි සිතෙන තරමට ම විවාහ සංස්ථාව පිළිබඳ තොරතුරුවලින් ආධාර වේ.

විවාහ නොවන්නේ ඇයි? (1924) වඩිලිවි. ඇල්. රණසිංහ ලියූ මෙම කෘතිය විසින් ආදි සිංහල නවකයාට විවාහ සංස්ථාවට හිමි ස්ථානය සංකේතවත් කරනු ලබයි. විවාහ සංස්ථාව ගැන සඳහන් නොවන නවකයාට ආදිතම නවකයා අතර නැතැයි කිවහොත් එය සාවද්‍ය නොවේ. එහෙත් විවාහය පිළිබඳ ඒ ඒ කාර්යවරුන්ගේ ආකල්ප එක හා සමාන නොවේ. විවාහ නොවන්නේ ඇයි? නමැති කෘතිය රචනා කිරීමෙහි අරමුණු දෙකකි.

1. අඩු සැමියන් වශයෙන් ස්ත්‍රී පුරුෂයන් අතර සම්බන්ධතාවෙහි විවිධත්වය විදහා පෑම.

2. විවාහ විමට කඩිනම්ව ක්‍රියා කරන තරුණ තරුණියන්ට ඒ කඩිනම් බවෙහි අනිෂ්ට ඵල විවාහ පෙන්වාදීම (රණසිංහ 1924 : සංඥාපනය).¹²

කිත්සිරි ජයවර්ධන මෙහි කථා නායකයා වේ. ඔහු පිළිගැනුවයෙකි. ජනෝපකාර සමිතියේ සභාපති පදවිය ද ඔහුට හිමි වේ. නවකයාකරුවා සිය කෘතියෙහි දාහතර වැනි පරිච්ඡේදයේ පරි අඩකටත් වඩා වෙන් කොට ඇත්තේ සංවාදයක මාර්ගයෙන් විවාහය පිළිබඳව සිය ආකල්ප පෙන්වා දීමට ය. මේ සංවාදය ඇති වනුයේ ජනෝපකාර සමිතිය, මරණසන්න රෝගීන්ට ධර්ම දේශන පැවැත්වීමත් ඔවුන් ලවා සංඝයා වහන්සේට පූජා භාණ්ඩ පුද පිරිමත් සඳහා කොළඹ මහාරෝගාශාලාවට ගිය අවස්ථාවේ දී ය. ප්‍රයත අසතුටේ රෝගී මහල්ලෙකි. පිළිතුරු දෙනුයේ කිත්සිරි ජයවර්ධනයි.

"ප්‍රශ්නය : නගරයේ සමහර තරුණයෝ සැහෙන තැනෙකින් ආවාහයක් කර ගන්නා තුරු සමාගම්වලට බැඳී කටයුතු කරති. එබන්දක් කර ගන්නාට පසු පැත්තකට වෙති.

පිළිතුර : ආවාහයක් මුල් කරගෙන අපි මෙසේ නොකරමු. අප සමිතියේ වැඩි දෙනා ආවාහයක් සඳහා එතරම් ගරු කරන්නෝ ද නොවෙති.

ප්‍රශ්නය : ආවාහයක් සඳහා එතරම් ගරු නොකරන නුඹලා මුහුණවරයාව රක්ෂා කරන්නාහු ද?

පිළිතුර : නැත. අප සමිතිය එබඳු ශීලයක් රක්ෂා කරන පමණට තවම දිසුණු වී නැත. ආවාහයක් සඳහා එතරම් ගරු නොකරනැයි කීමෙන් අප සමිතියේ සියලු දෙනා විවාහ ජීවිතයට ඇතුළත් වීම පිළිකුල් කරන්නෝය කියාවත් නොසිතිය යුතුයි. යන්තම් වයස් සම්පූර්ණ වූ කල විවාහ ජීවිතයට ඇතුළත් වන අන්‍ය බොහෝ තරුණියන් මෙන් නොව අපෙන් වැඩි දෙනා විවාහ ජීවිතයට ඇතුළත් වීමට සුදුස්සෝ වූ කල විවාහ වන්නෝ වෙති.

- ප්‍රශ්නය : විවාහ විමට සුදුස්සෙකු බවට ඒත්තු ගැනීම පිණිස ක්‍රම කියන කාරණා මොනවාද?
- පිළිතුර : 1. ප්‍රමාණවත් ධනයක් ඇති වීම නොහොත් මාස් පතා ආදායමක් ලැබෙන කෙනෙක් වීම.
2. යටත් පිරිසෙයින් තරමක ඉගෙනීමක්වත් ඇති කෙනෙක් වීම.
3. ගරීර සනීපයෙන් යුක්ත කෙනෙක් වීම.
4. තමාට කැපෙන තරුණියක ලැබීම යන මේ කරුණු සතර ප්‍රධානයි. මම කියන්නේ වයස පස්වෙනි කාරණය ලෙසයි" (86-87).¹¹

විවාහයට ධනය වැදගත් වන්නේ මෙපරිද්දෙනි. "විවාහප්‍රාප්ත විමට සුදානම් වන තැනැත්තා මාස් පතා හෝ අච්චුරුදු පතා ආදායමක් ලබන කෙනෙක් විය යුතු ය. විවාහ වන කල විශාල ධනයක් තමා ළඟ නොතිබිය හැකි ය. එහෙත් අක්‍රී සැමියන් වශයෙන් සතුට භුක්ති විඳීමට නම් මාස් පතා ආදායමක් තිබිය යුතුය. විවාහයට පෙර විනා විවාහයෙන් පසු මුදල් සැපයීමට සිතන වැඩි දෙනෙකුට වැඩ වරදී". විවාහප්‍රාප්ත වන තැනැත්තාගේ ඉගෙනුම මෙසේ විය යුතුය. "නූගත් සියලු දෙනාම විවාහ නොවී සිටී නම් රටට හා ජාතියට ශාන්තියකි. එහෙත් උගතෙක් විවාහ නොවී සිටීම රටට කරන හානියකි. නූගතා විවාහ විමෙන් සිදුවන්නේ කාලකන්නි දරුවන් ඇති කිරීම පමණකි. එයින් තමාටවත් රටටවත් ජාතියටවත් කවර ශුභ සිද්ධියක් ද? උගත්කම විවාහය වාසනාවන්ත භාවයට හැරවීමට මගපෙන්වනු ලැබේ" (රණසිංහ 1924 : 88-89 පිටු).¹²

විවාහ වන තැනැත්තා සෞඛ්‍ය සම්පන්න විය යුතුය. සෞඛ්‍යයෙන් පිරිහුණු තැනැත්තා විවාහ විමට තැත් කිරීම අපරාධයකි. ඔවුන්ගෙන් ලැබෙන දරුවන් ද දුර්වලව ටික කලකින් මිය යන අවාසනාවන්ත කොටසක් බවට පත්වන වගන් වනු පෙන්වාදෙයි.

තමාට කැපෙන ස්ත්‍රිය සොයා ගැනීම යන කාරණයේ දී උගත්කම වැදගත් බව නවකතාකරුවාගේ අදහසයි. උගත්කම් යැයි නොසොයා වස්තුව හා කුල ගෝත්‍ර පමණක් සොයා බලා සිටීම

කෙරෙන විවාහය අඩදබර බහුල විවාහයක් වන බවත්, උගත්කම නොවේ නම් යහපත් ගතියුණ අනුව කිරීමක තෝරා ගතහොත් ඔවුන් අතර ආලය නොඅඩුව පවතින බවත් ඔහු තව දුරටත් පෙන්වාදෙයි. තමාට සුදුසු තරුණිය නොලැබෙතොත් විවාහය අතපසු කිරීමෙහි වරදක් නැති බව ද ඔහු අවධාරණය කරයි.

කිත්සිරි ජයවර්ධනට අනුව විවාහයට සුදුසු වයස යනු තරුණ තාලයම නොවේ. මධ්‍යම වයස ද විවාහ විමට යෝග්‍ය බව පෙන්වා දී තිබේ. එහෙත් මහලු වයසට පැමිණි විට විවාහ නොවිය යුතුය (රණසිංහ 1924 : 89).¹³ රෝගී මහල්ලා ඔහුගෙන් අසන අවසාන පැනය නම් "විවාහ නොවන්නේ ඇයි?" යන්නයි. කිත්සිරිගේ පිළිතුර වන්නේ සෙසු සුදුසුකම් ඇතත් තමාට ගැළපෙන තරුණිය තවමත් මුණ නොගැසුණු බවයි. මෙහි දී රෝගී මහල්ලා විසින් කරනු ලබන යෝජනාව මත අවසානයේ දී කිත්සිරිගේත් කුසුමාගේත් විවාහය සිදු වේ.

"විවාහයෙන් තොර ජීවිතයට වඩා විවාහයෙන් ලැබෙන ඵලණය සැපතකි. විවාහ නොවූ තැනැත්තා මිනිස් බාගයකි" (11 පිටුව).¹⁴

මේ ආදීතම සිංහල නවකතාකරුවෙකු විවාහය සම්බන්ධයෙන් දරන තවත් මතයකි. කරා නායකයා වන පියදාසට ස්ත්‍රිය පරම සුන්දර, පරම නිර්දෝෂී තැනැත්තියකි. ඔහු සිතන්නේ සාලවිධ ස්ත්‍රීන් සිය මවත්, නැගණියත්, පෙම්වතියත් වැනි බවයි. එසේ වුව ද ඒවායෙන් ධර්මයෙන් අනුශාසනා කරන සීයා, ස්ත්‍රියගේ කුරුණ ද දකින්නෙකි. අවබෝධයෙන් හා දැනුවත් භාවයෙන් යුක්ත විවාහය අනුමත කරන්නෙකි. "යහපත්, උගත්, නැණවත්, නිරෝගී, සන්ධිගත, ධනවත් යමෙක් නිසි වයසට එළඹ සිටිය දී විවාහ කොටන්නේ ද ඔහු රටට කරන්නේ බලවත් අපරාධයකි. ජාතියත් සමත් උසස් විමට නම් වීර ගුණයෙන් යුතු මනුෂ්‍යයෝ ඇතිවිය යුතුය. එබඳු වීරයන් ලොව පහළ වන්නේ යට කී ගුණාංගයන්ගෙන් යුතු උතුරින් ඇසුරෙනි. ඇරත් විවාහ නොවන්නා සිය පරම්පරාව සිඳින්නේය. ඔහු ඇති නොවන පරිදි සිදින්නේය. එබැවින් ඔහුගෙන් කිසි ද ජාතියට ද කුලයට ද පියාට ද පලයෙක් නොමැත" (සිරිපතිර කතා 12-13).¹⁵

සුමනාගේ පුදුම ගැලවීම නොහොත් මාරක දියමන්තිය (1925) නවකතාවෙහි විවාහය සඳහා ස්ත්‍රීයක පෝරා ගැනීම කෙරෙහි අසිරු කටයුත්තක් ද යන වග පෙන්වා දෙන්නේ කවියෙනි.

"සුමිතුර ලියක් ගැනුමය ගිහිගෙ සිරිතෙ	ක
එමසුර එය ද නුවණින් කළ යුතු වැඩ	ක
සුරසුර සැප ලබන්නට ද යළි අපාය	ක
ගොරතර දුක දෙවන්ට ද මෙයමය මගෙ	ක

එහෙත් පොහොසති ද දුප්පති නොහොඳ වෙ	ති
රුවන් හොඳ නොමැති යළි නොහොඳ රුව නැ	ති
උගත් කත ද හොඳ නැත එලෙස නුග	ති
විලින් හොඳක් නැත හොඳ නොමැත විලි නැ	ති

පොහොසත් ළඳ ගිමිට ඉහළින් වැඩ කර ග	ති
දුප්පත් ගැහැනු සැප දුටු කල උඩඟු වෙ	ති
රුව යුත් අගනො රූපක් හොර ගිමි පත	ති
රුව නැත් කතුන් ගිමි සිතු පෙම් නොවඩව	ති

වැඩි උගත් ලියෝ කිකරු නොව වස	ති
නැත උගත් දෙනුන් මෙන් උන් අමත වෙ	ති
ඇත විලින් ගොඳුරු දුටු බළලුන් සෙවෙ	ති
නැත විලින් ලොවෙන් උන් අවමන් ලබ	ති

නොමැත් පොහොසත් ද යළි නොවන දුප්ප	ති
රුවන් වැඩිය නැති අව රුවකුන් නොමැ	ති
උගත් කම ද නැති නුගත් කම ද නැ	ති
විලින් නොමැති විලි නැති කමකුන් නොමැ	ති

අගනක සොයා කුල ගොත සරි නිසි වය	ස
බෙහෙතක කසට බොන ලෙස සුව පිණි	ස
සරණක ගෙන විසුම යුත් මුත් සිරිත් ලෙ	ස
සැපතක බලා යුතු නැත යනුම අදහ	ස"

(114 පිට)

බාහිර පෙනුමට ඇති ආකර්ෂණය නිසා සිදුවන විවාහය නිරර්ථක බව නවකතාකරුවාගේ අදහසයි. "ලක්ෂණට ආදරයෙන්

විවාහ වූයේ අවලක්ෂණය දුටු දාට ආදරය ඉවර කරති", "ආදරයෙන් පොරට එකට විසීමෙහි දුක් විනා සැපක් නැත", "දත් මේ නිතරම වාගේ පටට අසන්ට දකින්නට ලැබෙන තරුණ තරුණියන්ගේ එකවිම සියල්ලටම විවාහය යැයි කියන්නට බැහැ. විශිෂ්ටං වහතං විවාහං" (117 පිට)

කර්තෘ අවිනිශ්චිත නවකතාවක් වූ පුදුම ගමන නමැති රසවත් කථාන්තරයේ (1929), දී කරා නායකයා වන ධනපාල හාමු, ලෝරා පවත සිය විවාහ යෝජනාව ඉදිරිපත් කරමින් ලියා ඇති 'කාවාමය තස්ක්' විසින් දැවැදි රහිත විවාහයේ යහපත්කම පෙන්වා දෙනු ලැබේ.

"ගුණ උස් සිය බරිත ලෝරා කත රුවැ	ති
නිදහස් ම'සිත ඇත නුඹ වෙත සිත මහ	ති
උදහස් කතුන් හා සරණය වැඩ නොමැ	ති
නිදහස් විවාහයකටමය මා කැමැ	ති

වැඩි වැඩි ධනවතුන් කාරය බැඳ ලොබි	න
වැඩි වැඩි දැවැද්ද සන්දා දුක් විදි	න
සිත දැඩි මට එය රිසි නැත කිසිම දි	න
ගුණ දැඩි නුඹ මා සහ වන්නිද සර	ණ"

කර්තෘ අවිනිශ්චිතයි, පුදුම ගමන නමැති රසවත් කථාන්තරය 59 පිට).

තරුණියක බලෙන් පැහැරගෙන ගොස් විවාහ කර ගැනීම විවාහයට කරන නිගරුවක් බව නවකතාකරුවා වැඩි දුරටත් පෙන්වා දෙයි. "අප අතර විවාහය සිද්ධ කර ගනිත් මේ අයුරින් ක්‍රියා කිරීම සිංහල වංශයටම කැළලක්... සිංහල සිරිත් අනුව විවාහයට පත් වෙන්නට මත්තෙන් ස්ත්‍රී පුරුෂ දෙදෙනාටම ඕනෑ අයුරින් හැසිරීමට තබා වැඩිහිටියන් අනභිමුඛයෙහි කරා කිරීමටවත් ඉඩ දෙන්නේ නැත" (කර්තෘ අවිනිශ්චිතයි, පුදුම ගමන නමැති රසවත් කථාන්තරය 1929 : 29, 59).²¹

"මාගේ බාහිර වූ ද අභ්‍යන්තර වූ ද ගුණධර්ම පිළිබඳව ම'විසින් සිය ජීවිතයට වඩා ගරු කොට සැලකිය යුතු වූ 'දෙගුරුන්ට කිකරු විම' ඔබගේ යෝජනාව නිසා කඩ කළ නොහැකිය. ඔවුන්ගේ අවසරයක් නොමැතිව කිසිවෙක් සමඟවත් විවාහ වෙන්නට මම කැමති නැහැ. මා දිවි ඇති තෙක් මා ඇතිදැඩි කළ මගේ මව්පියන්ට අකීකරු නොවන්නෙමි. විවාහය මාපිය කැමැත්තට අනුව සිදු විය යුත්තකි යන මතය කහවුරු කෙරෙන මෙම නවකතාව රාජසිංහ හා වන්දා නම් වේ (1927). කතුචරයා ඒ. ජේ. ගුණවර්ධනයි.

පුරාගතාව (1932) නම් නවකතාවෙහි සත්කුහස්ත ජාතක පුවතට සමාන වූ විවාහයක් සම්බන්ධ තොරතුරු අනාවරණය වෙයි. එනම් ණයට හිලව් කොට දියණිය විවාහ කර දීම පිළිබඳ පුවතකි. ඉන්දුසේන වෙද මහතා සිය වෙදහල ඉදිරිපිට මිය ගොස් සිටි තරුණයාගේ මරණය මිනීමැරුමක් නොවන බව ඔප්පු කර ගැනීමට කටයුතු කිරීම සඳහා ගජමාන්ත නමැත්තාගෙන් රු. 2000/- ක් ණයට ගනී. ගජමාන්ත, ඉන්දුසේන වෙද මහතාගේ දියණිය වූ කුසුමා පිළිබඳ සිත් ඇති කර ගත් තැනැත්තෙකි. සමරසුන්දර නමැත්තා ද ඇයට පෙම් බැඳ සිටී. වෙද මහතා ගජමාන්තගෙන් ණය මුදලක් ලබා ගත් බව දන ගන්නා සමරසුන්දර කුසුමා ලබා ගැනීමේ අභිප්‍රායෙන් ගජමාන්තගේ ණය මුදල ගෙවා දමා තමා ණය හිමියා බවට පත්වෙයි. ඉන් පසු සමරසුන්දර කරනුයේ ණය මුදල වෙනුවට නිවස සහ ඉඩම හිලව් කර ගන්නා බව වරින් වර වෙද මහතාට පැවසීමයි. එසේ නොවන්නට නම් කුසුමා නමට විවාහ කර දිය යුතු යැයි ඔහු කියා සිටී. සත්කුහස්ත ජාතකය පාදක කොට ගෙන රචිත කාව්‍යයේඛරයෙහි මහලු බමුණා දිළිඳු බමුණු යුවලගේ දියණිය හිලව්වට ගැනීමට අපේක්ෂාවෙන්ම සිය යාචක වෘත්තියෙන් සොයා ගත් කහවණු දහස ඔවුන් වෙත තබා යෑමේ සිද්ධිය මේ හා සමාන වේ.

“නො ලදත් ඒ දහ ස
සිඳු වූ හෙයින් අදහ ස” (කාව්‍යයේඛර මහාකාව්‍යය (182 පිට))”

නවකතාවේ අවසානය ජාතක කතාවට වඩා වෙනස් වේ. ආඥාබෝධ වෙදා විද්‍යාලයේ ශිෂ්‍යයෙකු වන සෙනරත් අලහියවත්ත නමැති කුසුමාගේ පෙම්වතා ණය තුරුස් ගෙවා දමා ඇය විවාහ කර ගැනීමෙන් නවකතාව අවසන් වේ.

ටී. ඇස්. ධර්මබන්දු හේමකාන්තා (1925) නම් වූ නවකතාවේ දී තරුණයෙකු විවාහ විය යුතු වියක නිර්දේශ කෙරෙයි. ඉංග්‍රීසි උගත් දුප්පතෙකු වූ සෝමදාස ව්‍යාපාරයක් ආරම්භ කිරීම සඳහා මුදලක් සොයමින් හේමකාන්තා සිටි කාමරයේ කවුළුව අසලින් යයි. ඔහු දැකීමෙන් ඇයගේ “සිත නමැති නාතෘ ශාලාවෙහි අප්‍රකෘති නමැති චිත්‍ර වස්ත්‍ර රාශියක් පහළ විය. තමාගේ පණ අරන්ත කර දුන් රූපශ්‍රීයෙන් අග පැමිණි සත් ඉණුවත් සෝමදාස නම් විරවරයාගේ මුහුණ මේ මොහොතේ දී ඇට දකින්නට ලැබීම වේ

අප්‍රකෘති නමැති ඇගේ සිතේ ඇති විමට හේතුවයි.” මේ අවස්ථාවේ දී හේමකාන්තා සෝමදාසට ලිපියක් දෙයි. ලිපිය දෙමින් මෙසේ කියයි. “ඔබතුමා විසින් හැවිරිදි වියට පැමිණෙන තුරු මේ ලියමන පියවන්නට එපා” (11 පිට). කතුවරයා මෙයින් අවධාරණය කරනුයේ පිරිමියෙකුගේ විවාහය විය යුත්තේ විසින් වැනි වියට පසුව බවයි. සම්කාලීන ජ්‍යෙෂ්ඨ භූතචරිත මෙසේ සඳහන් වේ.

“16 අවුරුද්ද සම්පූර්ණ වූ ස්ත්‍රියක් 25 අවුරුද්ද සම්පූර්ණ වූ පුරුෂයෙකු විසින් පාවා ගන්නා ලද්දේ නම් ඔවුන්ගෙන් ඇති වන්නා වූ දරුවා ගර්භයේ දීම විනාශ වන්නේ ය. යම් විධියකින් උපන්නේ වී නම් වැඩි කල් ජීවත් නොවන්නේය. ජීවත් වුවත් ගර්භාවයව අන්දිය ගති දුර්වල වන්නේ ය” (21 පිටු).”

හේමකාන්තා විවාහ කර ගැනීමට විසින්වැනි වියට එළඹෙන තුරු බලා සිටින සෝමදාසට තවත් විවාහ යෝජනා එයි. ඇඬිලිත් පිළිබඳ විවාහ යෝජනාව එවැන්නකි. ඇය ධනවතෙකු වූ දිනෙස් අප්‍රකාමීගේ දියණියකි. ඇය විශාල දැවැද්දකට හිමිකාරිය වුවත් විවාහ වීමට අපොහොසත් වූ තැනැත්තියකි. ඊට හේතුව ඇගේ තාක්ෂණවත් උඩු තොලටත් අතර දළි රූපලක් වැඩි තිබීමයි. අසුන්දරත්වය විවාහයට බාධාවක් බව කතුවරයා විසින් පෙන්වා දෙනු ලැබේ (ධර්මබන්දු 1925 : 53).²³ කතාව අවසානයේ සෝමදාස, හේමකාන්තාගේ ඇවැස්ස මස්සිනා බව හෙළිදරව් කෙරෙන අතර කුඩාදස විවාහය ‘වාසනාවන්ත විවාහයක් ලෙස අවධාරණය කරනු ලැබේ.

හේමන්තා හෙවත් පුදුම රාත්‍රී හතර (1925) නම් වූ නවකතාවේ අවසාන වේ. “වර්තමාන කාලයෙහි බොහෝ දෙනෙකුගේ විවාහ ක්‍රියාව අවාසනාවන්ත භාවයට පත් වීමට හේතුව මව්පිය වැඩිහිටියන් අනුකූලව නොමැතිව තරුණ තරුණියන් ඔවුනොවුන්ගේ හිතුමනට අනුකූලව විවාහයන් සිදු කර ගැනීමෙන් ය යනු මාගේ හැඟීමයි. එබැවින් කෙටි කලකයේ ක්‍රියා කරන්නන්ට පත් වන විපාක පෙන්වා දෙමින් කෙටි කාලයෙන් යන්නට එයින් ගැලවීමට මාර්ගයක් වේවා යන අදහස මෙම කාව්‍යය කළෙමි” (ජීනදාස 1925 : 5)²⁴. පරමාදර්ශී විසින් ජීවිතයකට එළඹෙන මෙහි කරා නායකයා වන සුගතදාස කතාවට ධර්මපාලතුමාගේ අනුගාමිකයෙකි. නායිකාව මෙබඳුය.

“හේමන්තා වනාහි බුද්ධ ධර්මය හා පාලි භාෂාව තරමක් දත් සුචිත්තීඤ්ඤා පරිත්‍යයකින් යුත් සුවිනිත කුල ද්‍රවක. ඔ තොමෝ තමා ලක්දිව ඇතිවන්නා වූ වාසනාවන්ත පවුලක මවෙකු වීම ඒකාන්ත යුගී තරයේ සිතාගෙන සිටියාය” (8 පිට)

වර්තමාන බව හා යහපත් ගුණධර්ම සාර්ථක විවාහයක පදනම බව තරුණ භාර්යාව (1925) නවකතාවේ එන අදහසයි.

“වාසනාවන්ත අශ්‍රී සෑම ජීවිතයක් වර්ණනා කිරීම අප විසින් මේ පොත ලිවීමේ දී මුල් කර ගත් ප්‍රධාන අදහසයි. ධන ධාතූන් වස්තූහරණ යාන වාහනාදිය තැබූ පමණින් විවාහ ජීවිතය වාසනාවන්ත නොවන බව ප්‍රකට සත්‍යයකි. අශ්‍රී සෑමියන්ගේ අන්‍යෝන්‍යයන් කෙරෙහි ප්‍රතිබද්ධ චිත්තයට ප්‍රධාන කාරණයයි. භාර්යාවන් බවට පැමිණෙන මෙරට බොහෝ ස්ත්‍රීහු විවාහ ජීවිතයෙහි තත්ත්වයන් එය වාසනාවන්ත කර ගන්නා අන්දමක් ගැන යටත් පිරිසෙයින් දෙමව්පියන්ගෙන් පවා සුදුසු උපදෙස් නොලබන්නියෝ ඒ කරණ කොට ගෙන අභාග්‍යසම්පන්නව සිටිති. නොහොත් විවාහ ජීවිතයෙහි සම්පූර්ණ ප්‍රීතිය භුක්ති විඳීමෙන් තොරව වෙසෙති. ඔවුහු මේ සම්බන්ධව කාරණ දන්නියෝ වෙත් නම් විවාහ ජීවිතයෙහි වාසනාවන්තභාවය භුක්ති විඳීමට භාග්‍යසම්පන්න වන්නෝමය... ඒ සම්බන්ධයෙන් ඔවුන්ට ස්වල්ප ප්‍රයෝජනයක් වත් වෙතොත් ඒ ඔවුන්ට කියවන්නට ලැබෙන මෙබඳු පොතකිනි...” (සංඥාපනය).

කොත්මලේ ඥානෝදය පිරිවෙන්වාසී අටබාගේ ඉන්ද්‍රානන්ද ස්වාමීන්වහන්සේ විසින් රචනා කරන ලද ප්‍රේමය නොහොත් වනසෙ වූ හදා (1928) නවකතාවට පාදක වී ඇත්තේ ‘කණවේර ජාතකයයි’. වැඩිහිටියන්ගේ අනුදනුම් තොරව හුදු ප්‍රේමය මතම සිදුවන විවාහය අසාර්ථක වන බව උන්වහන්සේගේ මතයයි. “මව්පියාදී වැඩි සිටින්නවුන්ගේ අනුදනුම් නැතිව හුදෙක් තරුණ තරුණියන් දස ඇඳින තම තමා විසින්ම වඩා ගනු ලබන ‘ප්‍රේමය විවාහ ජීවිතය සම්බන්ධයෙන් දුෂ්ට විපාක ලාභයට කාරණය බව මෙම වනසෙ වූ හදා වර්තයෙන් මනා ලෙස පැහැදිලි වෙයි” (සංඥාපනය).

‘මුදුපාණි ජාතකය’ නවකතාවක් කොට කියැවෙන කෝමලපානී හෙවත් ස්නේහයේ උල්පත (1932) නමැති කෘතියේ විවාහයට සපයන අර්ථකථනය මෙසේය “ස්ත්‍රීයක් හට ඇයගේ

ප්‍රෝක්තයන් ජීවිතයක් සම්බන්ධයෙන් පවත්නා අදහන බලය ප්‍රේමය බැවින් ප්‍රේමය ඇයගේ කර්ම දායාදය යැයි කිව යුතුය. කිසිවෙකු වෙනැ යොමු නොකොට තමා කුළම පවත්නා ප්‍රේමය වනාහි සුවිතියකට විනෝද සහගත කල්පනාවකි. තරුණයෙකු කෙරෙහි යොමු වූ, ඔහුට අවබෝධ නොකළ ප්‍රේමය තරුණියකට විනෝද සහගත කරදරයකි..... ප්‍රේමය විවාහයෙන් ජය ගත් කල දේහිනියකට එය අවිවේකී මෙහෙයකි. වැරදුණ ප්‍රේමය ස්ත්‍රීයකගේ අසාධ්‍ය රෝහයකි. විවාහයෙන් අභාග්‍ය වූ ප්‍රේමය ස්ත්‍රීයක් හට මේ ලෝකයේ විනා තුරන් වීමට ලැබුණු පණිවිඩයකි” (1 පිට).“

ඩී. ඩී. කුරුකුලසූරියගේ හිල්ඩා (1924) නම් වූ නවකතාවේ ඇතැම් පරිච්ඡේද විවාහාපේක්ෂිත තරුණියන්ට පිළිගන්වන අවවාද සංග්‍රහයක් වැනිය. මතු සඳහන් දීර්ඝ උද්ධෘතය බලන්න. “විවාහ වීමට උවමනා සකල විධ යෝග්‍යකම් ස්ත්‍රීන්ට ඇත්නම් ඇගේ විවාහය අවාසනාවන්ත වීමට හේතුවක් නැත. භාර්යාවකු තෝරා ගැනීමේ දී රූපයත් ධනයත් කුලයත් අන් සියල්ලට වඩා උතුම් කොට සලකන මිනිස්සු බොහෝ වෙති. නමුත් මේ දේවල් විවාහ ජීවිතයට සැලවත් කිරීමට අවශ්‍ය නොවේ. මීට වඩා හික්මීමක් පුහුණුවක් මව් තනතුරට පත්වන්නන්ට උවමනා වේ. හික්මීම යනුවෙන් මෙහි දී අදහස් කරනු ලබන්නේ භාර්යාව කුළ පැවතිය යුතු සාන්තදාන්ත ගුණයයි. විවාහ ජීවිතයේ යුතුකම් කෙතරම් භාරදුර ද ඒ යුතුකම් ඉටු කිරීමේ දී කෙතරම් දුක් කරදර උසුලන්නට තිබේ ද ඔව්හොත් සාන්තදාන්ත නුවූ තරුණිය විවාහ ජීවිතයට පැමිණවීම අනර්ථයක් බව කිව යුතුව තිබේ. විවාහ වූ ස්ත්‍රීයෙකුට ලෙඩ දුක් විපත්හි නිතර පැමිණේ. පුරුදයාගේ කැමැත්තට එකඟ වීමට සිදු වේ. දරුවන් ප්‍රවේසමෙන් රැක බලා ගැනීමත් ඔවුන්ට සාත්තු සප්පායම් කිරීමත් ඇයට නියම වේ. විවාහ ජීවිතයේ කරදර සාන්තදාන්ත වූ පුද්ගලයාට ස්වල්ප වූත් බරක් නොවේ. ඉතා කුඩා ශාලයේ සිට තමන්ගේ දරුවන්ට විශේෂ කොට ගැනු දරුවන්ට සාන්තදාන්තව දවසැරීමට පුරුදු කිරීම මව්පියන්ගේ යුතුකමකි. මේ යුතුකම පැහැර හරින මව්පිය කෙනෙක් ඇත් ද ඔහුට දරුවන්ගේ සාපය අත් වන්නේය. විවාහ වීමට සූදානම් වන තරුණියන්ට මිළඟට උවමනා වන්නේ පුහුණුවයි. හුදු අධ්‍යාපනයෙන් පුහුණුවක් නොලැබේ. පුහුණුව පුනා ක්‍රියාවෙන් නොහොත් යම් කටයුත්තක්

නැවත නැවත කිරීමෙන් අත් වේ. මේ කාලේ හැදෙන ගැනු දරුවෝ ඉංග්‍රීසි කරා කරන්නටත් ඉංග්‍රීසි පිළිවෙළට කටයුතු කරන්නටත් දැනිති. නමුත් පවුලක ස්වාමි දූ වශයෙන් ඉෂ්ට කළ යුතු බොහෝ දේවල් නොදැනිති. අපේ මුතුන් මිත්තෝ ගැනු දරුවන්ට අකුරු ඉගැන්වීමට වැඩි ප්‍රිය නොවූහ. නමුත් ගෘහ සංවිධානයක් දරුවන් ඇතිදඩ කිරීමත් අතින් සැහෙන පුහුණුවක් ඔවුන්ට දානය කළහ. අමුතු විධියේ මැහුම් ගෙකුම් වැඩ ඔවුන් නොදත් නමුත් තමන්ට ප්‍රයෝජනවත් ගෙත්තම් ආදිය හොඳින් දැන සිටියහ. පුරාතනයන්ගේ කල්පනාවේ හැටියට යහපත් භාර්යාවක් පුරුෂයා තම ආකර්ෂණය කෙරෙන සියලු ගති ගුණයන්ගෙන් පූර්ණ වූයේය. ඇ කපු කැට තමාට හා තම ස්වාමියාට උවමනා වස්තු සාදන්නීය. සියතින්ම පුරුෂයාගේ ආහාර පිළියෙළ කොට ගොවිපලට ගෙන ගොස් දෙන්නීය. රූ පාන්දර නින්දෙන් නැගිට මෙහෙකරුවන් ආහාරපානාදීන් සකුටු කොට ඒ ඒ කටයුතුවල යෙදෙන්නීය. ඇට කුඹුරක් ගැන සකුටු ඇති වන්නේ ඇම අත් පා වෙහෙසීමෙන් උපදවා ගත් දෙයින් ඒ මිලයට ගෙන එහි ගොවිතැන් ද කර ගන්නීය. සැන්දෑ වූ වහාම යමක් කා බී නින්දට නොගොස් බොහෝ වේලාවක් පාන තබාගෙන ගේ දොර මැහුම් එලලුම් කරන්නීය. අසරණයන්ට උදව් වන්නීය. ඔවුන්ගේ හිඟ මඟ පිරිමසා දෙන්නීය. සිත සුළං ලෙඩ දුක් ආදී ඒ ඒ කාලවලට උවමනා ඇඳුම් පැළඳුම් කල් තබා පිළියෙළ කරන්නීය. තමාගේ ඇඳුම් තමාම මසා ගන්නීය. පුරුෂයාගේ ගෞරවය රක්ෂා කරමින් ඔහු දියුණු කරන්නීය. අලසකමින් ලැබුණු පමණ කා බී ප්‍රීති වීමට ඇ සකුටු නොවන්නීය. ඇගේ දරුවෝ උදෑසනම නැගිට ඇට සුභ ප්‍රාර්ථනා කරති. පුරුෂයා ද පෙරලා ඇට සුභ ප්‍රාර්ථනා කරන්නේය. මේ නයින් යස ඉසුරු රූස් කරගෙන අසල්වැසියන්ට වඩා උතුම් ස්ත්‍රියක් වන්නීය. කුටුම්භ සන්ධාපනය යන්නෙහි තේරුම මෙයම වේ. නමුත් දැන් හැදෙන තරුණියෝ පුරුෂයන් වාල් කරලාවන් තමන් කැමති පරිදි ඇඳ පැළඳීමටත් ගමන් බිමන් යාමටත් අදහස් කරනු මිස මේ දැක්වූ කටයුතුවලින් දහයෙන් කොටසක්වත් කිරීමට නුපුළුවන් පරපුටුවෝ වන්නාහ" (65-66 පිටු).¹¹

ඒ. ටී. සී. ජනදාස, නිලකා හෙවත් නිර්භීත තරුණිය (1930) නම් නවකතාවෙහි විවාහ සංස්ථාවේ වැදගත්කම අවධාරණය කරන අතර පුරුෂයෙකුගේ පිළිසරණකින් තොරව ස්ත්‍රියකට පැවැත්මක් නැති බව පෙන්වාදෙයි. "සරසවියගේ හිමි බවට මහ බලෙක් සිටි සිරිකතට වෙණු නමැති සැමියෙක් වේ. උමයගතට ඉසුරු නම්

පුරිසෙක් ඇත. ඒවටත් ආදම් කෙනෙක් සිටියේය. කල්ලියටත් නිකමට වෙළෙන්තට සුරකුරක් තිබේ. සෑම ගංගාවෙන් උස් ගති ඇති කඳු නමැති පුරුෂයින්ගේ ආධාරයෙන්ම ඇත ගලා යෙත්. කිසිම වැලකට සෙස හෝ පැළෑටියක උදව් නැතිව නැගී සිටිනු නොහැක. එමෙන්ම සෑම ස්ත්‍රියකටත් පුරුෂයෙකුගේ ආධාරය උවමනා වෙයි" (ජනදාස 1930 : 1).¹² සෑම ස්ත්‍රියක්ම උපතින් විවාහය උරුම කොට ගත් සැනැත්තියක බව ලේඛකයාගේ අදහසයි. "සෑම ස්ත්‍රියකගේම හදවත නමැති දිනපොතේ 'සරණ බන්ධනය' යන වචනය ලොකු අකුරෙන් ලියවී තිබේ. තමාගේ විවාහ මංගල දිනය අමතක නොකරන එකම සතා නම් ගැනු සත්‍යය" (199 පිටු).¹³

ලක්මණී රුවන හෙවත් සෝමාවතී සමරසිංහ (1931) නවකතාවේ විවිධය පිබඳව මෙසේ සඳහන් වේ. "ජීවිතය වාසනාවන්ත වන්නේත් ස්වාසනාවන්ත වන්නේත් විවාහ වීමෙනි. වාසනාව වනාහී යහපත් කර්යාව කෙරේ රදා පවතින්නකි. වරිතවත් බව විවාහයේ සවිමත් පදනමයි. ධනය, කුලය, නිලකල, උස, මහත මේවා සලකා කරන විවිධ සැපවත් වෙත් යැයි බොහෝ දෙනා සිතති. ඒ සියල්ල තරක නැතිව සැබෑයි. නමුත් සැබෑ සුවච්ඡය නැති පුරුෂයෙකු හා වන විවිධය වනාහී කඹුරාගේ උදුනෙන් නගින ගින්න වැනිය" (පෙරේරා 1931 : 67).¹⁴ සත්‍ය සිද්ධියක් පදනම් කරගෙන රචනා කළ නවකතාවක් ලෙස හැඳින්වෙන මෙහි කරා නායිකාව ක්‍රිස්තියානි සිංහල කුල කතකි. කුස හා ඇගේ මව අතර ඇති වන සංවාදය විවාහය පිළිබඳ නවකතාකරුවාගේ ආකල්පය අනාවරණය කරයි.

- දුටු : අම්මා සිතන්නේ තරුණියක් විවාහ කර දීමේ දී සැලකිය යුතු කරුණු මොනවාද කියා ද?
- පිටු : ඔවුන් දෙදෙනාගේ එක එකාට ඇති ඉනංගුකම, සැබෑ ප්‍රේමය, යහපත් කල් ක්‍රියාව, පවුලක් රක්ෂා කර ගැනීමට ප්‍රමාණවත් ධනයක් ඇති වීම.
- දුටු : ඉනංගුකමය කීවේ?
- පිටු : මම එසේ කීවේ ඔවුන් දෙදෙනා එක එකාට සුදුසු වන දේහ ප්‍රමාණය, වයස හා සමාන ගතිගුණ ගැනයි.
- දුටු : යහපත් කල් ක්‍රියාව කියන්නේ?
- පිටු : එනම් අනාවාරයේ ජීවිතයක් නැතිව මත්පැන් භාවිතය දුරු කොට සුදු කෙළීම ආදී අවශේෂ දුෂ්චරිතයන් අත්හැර

රටටත් ජාතියටත් එලොවටත් මෙලොවටත් සුදුසුම හක්තිමත් ව සිටීමයි.

දුව : ස්ත්‍රියක් රක්ෂා කර ගැනීමට ප්‍රමාණවත් ධනයක් තිබෙන්නට ඕනෑ යැයි කීවේ?

මවු : එසේ කීවේ අඹු දරුවන් ලැබූ කිසි පුරුෂයෙක් ඔවුන් පෝෂණය කළ නොහැකිව දැඩි දුක් විඳීමට පැමිණීමෙන් ඒ පවුල් කාලකණ්ණිව ගාපලත් බවට පැමිණෙන බැවින් ලෝකයේ පෙනෙන සත්‍යයක් හෙයිනි.

දුව : ධනය ඇතිවීම මේ ලෝකයේ පවුලක් රක්ෂා කිරීමට හැකි කමක් යැයි සිතන්නට පුළුවන් ද?

මවු : ඒ කෑම ඇදීමට මාර්ගයක් මිස පවුම් සිය දහසක් ඕනෑය යන්න නොවේ.

දුව : පවුම් දහස් ගණනක් ඇති පවුල්වලට වඩා එදිනෙදා යම් සපයාගෙන කන ඥානවන්ත ස්ත්‍රී පුරුෂයන්ගෙන් යුත් පවුල් වාසනාවන්ත බැව් මම දනිමි.

මවු : 'ප්‍රඥාවන්ත ස්ත්‍රී තම ගෘහය ගොඩනගා ගන්නී' යැයි බයිබලයෙහි කියා තිබේ (පෙරේරා 1931 : 63-65).¹⁵

වෙස්මුහුණු (1939) නවකතාවෙහි අදහස නම් විවාහය පරාර්ථ වර්යාවේ යෙදීමට බාධා පමුණුවන ආයතනයක් බවයි.

"විවාහ වුණාම පරාර්ථ වර්යාවේ යෙදෙන්නට අමාරුයි. මේ විවාහය එතරම් ගණන් ගන්නේ නැහැ. රටේ පුබසිද්ධියටයි කටයුතු කරන්නට ඕනෑ. දන් විවාහ වන බොහෝ කාන්තාවන්ට සිදු වන්නේ ස්වකීය පංශුකාරකමට පත් වූ පුරුෂයන්ගේ නිරපරාද වියදම්වලට තම බුදලය ගොදුරු කිරීමටයි. දැවැද්ද සමඟ කසාදයක් බඳින පුරුෂයා ඒ දැවැද්ද නිරපරාදේ නැති නාස්ති කර දමනවා" (62 පිට).

වර්ෂ 1923 සිට 1942 දක්වා වූ වසර විස්සක කාලයක් නියෝජනය කරන, අසංවිකෘත නවකතා විස්සකින් උපුටා ගන්නා ලද 'විවාහය' පිළිබඳ විවිධ ආකල්ප සමූහයක් ඉහත දක්වා තිබේ. විසිවැනි සියවසෙහි පළමුවැනි අර්ධයෙහි එනම් යටත්විජිත ශ්‍රී ලංකාවේ සමාජ, ආර්ථික, දේශපාලනික හා සංස්කෘතික බලවේගවල සෙවනැල්ල අසංවිකෘත නවකතා මත වැඩි ඇති බැව් එම උපුටු මගින් උපකල්පනය කළ හැකිය. "සාහිත්‍යය වනාහී එය පහළ ශ්‍රී

ප්‍රභයේ පර්යාලෝචනයකි" (8 පිට) යන සංකල්පයෙහි පිහිටා අදාළ නවකතා විමර්ශනය කිරීමෙන් එම උපකල්පනය කොතෙක් දුරට නිරවද්‍යදැයි නිගමනය කළ හැකිය. පර්යාලෝචනය (Reflective) යන්නෙන් අදහස් කෙරෙනුයේ යම් කෘතියක් මගින් එය පහළ කළ ප්‍රභයේ සමාජ, ආර්ථික හා ඓතිහාසික බලවේග අතර අන්තර් සම්බන්ධතාව පරාවර්තනය කෙරෙන බවයි. මෙම අධ්‍යයන මාර්ගයෙහි ස්වභාවය අවබෝධ කර ගැනීම සඳහා මාර්ටින් වික්‍රමසිංහ 'සිංහල සාහිත්‍යයේ නැගීම' කෘතියෙහිලා දක්වන අදහස ප්‍රයෝජනවත් වෙයි. "ලක්දිව සමෘද්ධිමත් නගරවල ජනයා පරසභූරු උවදුරින් හා සාහගයෙන් ද උණ වසංගතයෙන් ද පීඩා විඳිමින් ක්‍රමයෙන් පිරිහීමෙන් මෙකල වන්නියේ ජනයාගේ තැනට වැටුණු සැටි, කල්පනා සන්නියෙන් සද්ධර්මාලංකාරයෙහි ඇතැම් කතා වස්තු කියවන්නෙකුට සිතට නඟාගත හැකිය. ඔවුන්ගේ පිරිහීම සංවේගයෙන් සැලකීමට තරම් දුර දක්නා නුවණ හෝ කල්පනා ශක්තිය හෝ බණ දෙසූ සමහර භික්ෂූන් තුළ වූහයි නොහැරගේ. ඊට ධනයෙන් හා ධාන්‍යයෙන් පිරිහෙන කල, පොදු ජනයා හිඟන්නන් වන කල, භික්ෂූන් වහන්සේගේ අගභිය ද වැඩි වෙයි. සසුන ද පිරිහෙයි. (129 පිට). සාහිත්‍යය මගින් සමාජීය තත්ත්වයන් පරාවර්තනය කෙරෙන ආකාරය මෙයින් පැහැදිලි වේ.

"ලේඛකයාගේ පරිකල්පනයෙන් නිර්මාණය කරන ලද චරිත හා අවස්ථා තුළින් ඉදිරිපත් වන අත්දැකීම් ඒවා ප්‍රභවය වූ ඓතිහාසික වාතාවරණයට සම්බන්ධ කිරීම සමාජීය සාහිත්‍යවේදියා වෙත පැවරෙන කාර්යයයි. ඔහුට ලේඛකයාගේ අභිප්‍රේතාර්ථයන් සහ ශිල්ප ධර්මයන්ගේ පෞද්ගලික සම්කරණ, සමාජ සම්කරණ බවට පරිවර්තනය කිරීමට සිදුවන්නේය" (Lowenthal 1986 : x).¹⁶ මේ අනුව උක්ත අසංවිකෘත නවකතාවන්හි සඳහන් විවාහය පිළිබඳ තතු වර ආකල්ප විමර්ශනය කිරීමේ දී විසිවැනි සියවසේ පළමු අර්ධයෙහි සමාජ ව්‍යුහයෙහි 'පවුල' නමැති මූලික සමාජ සංස්ථාවෙහි නෛතික පදනම වූ 'විවාහය' වැදගත් සමාජීය කාර්යයක් ලෙස පිළිගෙන තිබූ ආකාරයත් විවාහයට ගරු කටයුතු සමාජීය කාර්යභාරයක් හිමිව තිබූ බවත් නිරීක්ෂණය කළ හැකිය.

ශ්‍රී ලාංකේය සමාජයේ මූලික පදනම වූ කුල ස්කරායණය, සන්නි ස්කරායණය වෙතට රුපාන්තරණය වීම යටත්විජිත ප්‍රභයේ දක්නට ලැබෙන ප්‍රබල සමාජීය විපර්යාසයයි. විවිධ ධනෝපායන

මාර්ග සිහිවීම නිසා ප්‍රාග්ධනය ඒකරාශී කර ගැනීමට හැකියාව සිදු වූද්‍රව්‍යයන්ට සමාජයේ ඉහළ ස්තර වෙත ළඟාවීමට ඉඩ ප්‍රස්තාව ලැබෙන්නේ සමාජීය අවකාශය විවෘත වීම හේතුවෙනි. එක් සමාජ ස්තරයක සිට ඉහළ හෝ පහළ තවත් සමාජ ස්තරයක් වෙත විකාන්තවීමේ හැකියාව සමාජ චලාතාවයි. විවෘත සමාජයක චලාතා අවකාශය අසීමිත වේ. එසේ ගොඩනගා ගනු ලබන සමාජීය තත්ත්වය සාධක තත්ත්වය (Achievement Status) ලෙස ද යමෙකුට උපසිත්ම උරුම වන ලිංගය, කුලය හා ජාතිය වැනි තත්ත්ව ආරෝපිත තත්ත්වය (Ascription Status) ලෙස ද හැඳින්වේ. ආරෝපිත සමාජ තත්ත්ව බහුලව දක්නට ලැබෙන්නේ ආච්‍යාත සමාජයකයි (**International Encyclopedia of the Social Sciences 1968 : 295**).⁴⁰ පූර්ව යටත්විජිත යුගයෙහි ක්‍රියාත්මක වූ ආච්‍යාත සමාජයෙහි චලාතා අවකාශය සීමාසහිත විය. යටත්විජිතකරණයත් සමඟ සමාජ ස්තරයන්ගේ පදනම් සාධක වෙන්වී අතර ධනය (Wealth), බලය (Power) හා අධ්‍යාපනය (Education) සඳහා වැඩි වටිනාකමක් හිමි විය.

යට සී සමාජීය ලක්ෂණ 'විවෘතය' කෙරෙහි ද බලපා ඇති ආකාරය අසංවික්ෂිත නවකතා විමර්ශනය කිරීමේ දී පැහැදිලි වේ. ප්‍රමාණවත් ධනයක් සිහීම හා ප්‍රමාණවත් අධ්‍යාපනයක් ලැබීම ඒ අතර ප්‍රධාන වේ. එපමණක් නොව අසංවික්ෂිත නවකතාකරුවා දක්වන ලෙසට පැරණි සමාජයෙන් උරුම වූ ආරෝපිත සමාජ තත්ත්ව ද ඒ සඳහා බලපායි. ආගම, කුලය, දැවැද්ද, නිසි වයස, දෙමාපිය ආශීර්වාදය, ප්‍රසන්න පෙනුම හා ශුණ්ගරුක බව ඒ අතර ප්‍රධාන වේ. ජාතක කතා පදනම් කර ගත් නවකතාවලින් මෙන්ම බෞද්ධ හා ක්‍රිස්තියානි සමාජ පසුබිමෙහි ලියැවුණු නවකතාවලින් ද ඒ බව සනාථ වේ. මෙම කරුණ තව දුරටත් තහවුරු වන්නේ වර්තමාන සමාජය දෙස විමසුම් ඇසින් බැලීමෙනි. විවෘත සමාජීය ලක්ෂණ පෙන්නුම් කරන වර්තමාන සමාජයෙහි ද කුලය හා ආගම වැනි ආරෝපිත සමාජ තත්ත්ව විවෘතය සඳහා සලකා බලනු ලබන ප්‍රධාන සුදුසුකම් අතර වේ.

මෙයින් පැහැදිලි වනුයේ ශ්‍රී ලාංකේය සමාජය යටත්විජිතකරණය හේතුවෙන් පූර්ණ විපර්යාසයකට බඳුන් නොවූ බවයි. යටත්විජිතකරණයත් සමඟ පැමිණි ධනවාදී සමාජ ලක්ෂණ වර්තමාන වැඩිවසම් සමාජය සමඟ සහවාසයක් ගොඩනගා ගත් බැවින් පැරණි

සමාජීය ලක්ෂණ පූර්ණ වශයෙන් නියෝධනය නොවීම මීට හේතුවයි. මේ අනුව කුතක ශ්‍රී ලාංකේය සමාජය පොදු සමාජ විකාසන සුභ්‍රයට අනුරූප වූවක් නොවන බව පැහැදිලිය. කුතක සමාජය සංකීර්ණ ලක්ෂණ පෙන්නුම් කරනුයේ එබැවිනි. 'විවෘතය' සම්බන්ධයෙන් දක්නට ලැබෙන 'දෙමුහුන්' (Hybrid) ස්වභාවය මගින්, පූර්වයෙහි ගොඩනගන ලද උසකල්පන නිවැරදි බව නිගමනය කළ හැකිය.

ආන්තික සටහන්

1. විරතෝන් දා. දු. න. (සංස්කාරක), (1996). කුමාරතුංගයන්ගේ විවරණ ශබ්දකෝෂය. කොළඹ. ඇස්. ගොඩගේ සහ සහෝදරයෝ.
2. සෝරත හිමි, වැලිවිටියේ සහ තවත් අය (සංස්කාරකවරු). (1999). සිංහලාර්ථ සහිත සංස්කෘත ශබ්දාර්ථය. කොළඹ. ඇස්. ගොඩගේ සහ සහෝදරයෝ.
3. සෝරත හිමි, වැලිවිටියේ (සංස්කාරක). (1970). ශ්‍රී සුමංගල ශබ්දකෝෂය. ගල්කිස්ස. අභය ප්‍රකාශකයෝ.
4. එම.
5. එම.
6. Carter, Charles (Editor), (1936). **Carter's An English Sinhale Dictionary**. Colombo, Ceylon Observer Press.
7. Hettiarachchi, D. E. (1965), **Influence of the Portuguese on the Sinhalese Language**, JRAS (CB) No. 09. Colombo.
8. Williams, Monier, Monier 1981, **English-Sanskrit Dictionary**, New Delhi, Munshiram Manoharlal Publishers.
9. සෝරත හිමි, වැලිවිටියේ (සංස්කාරක). (1970). ශ්‍රී සුමංගල ශබ්දකෝෂය. ගල්කිස්ස, අභය ප්‍රකාශකයෝ.
10. Williams, Monier, Monier. (1981), **English-Sanskrit Dictionary**, New Delhi, Munchiram Manoharlal Publishers.
11. ද සිල්වා, හෙන්රි ප. (1923), තරුණාංගනාවන් විසින් දෙන යුතු කරුණු (**Hints to young Ladies on Matrimony**). වැල්ලවත්ත, 3. අයි. එච්. ප්‍රෙස්.
12. රණසිංහ, ඩබ්ලිව්. ඇල්. (1924) විවෘත නොවන්නේ ඇයි?. කොළඹ: ලංකානිතවවිග්‍රහ මුද්‍රණාලය.
13. එම.
14. එම.
15. එම.
16. සිට්ටපිරි, පිලක සීර්ත. (1936). නිතා නොහොත් අළුයෙන් වැසුණු කේ සඳුරු. මරදාන. සීමාසහිත සිලෝන් ස්වෛභවයේ මුද්‍රණාලය.

17. එම.
18. විමලනාථ, ඇන්. ජී. ඒ. (1925). සුමනාගේ පුදුම ගැලවීම නොනොක් මාරක දියමන්තිය. කොළඹ. විද්‍යා ප්‍රකාශ මුද්‍රණාලය.
19. එම.
20. කර්තෘ අවිනිශ්චිතයි. (1929). පුදුම ගමන නමැති රසවත් කථාන්තරය, කොළඹ. බෞද්ධ මුද්‍රණ යන්ත්‍රාලය.
21. එම.
22. ධර්මාරාම හිමි, රත්මලානේ (සංස්කාරක). (1966). කාව්‍යයේ සර්ව මහාකාව්‍යය, කැලණිය. විද්‍යාලංකාර විශ්වවිද්‍යාලයීය මුද්‍රණාලය.
23. ධර්මබන්ධු, ටී. ඇස්. (1925) හේමකාන්තා, පානදුර. ස්ථාර් මුද්‍රණාලය.
24. මාරසිංහ, අල්විස්. (1927). ආර්ය ධර්මදීපනිය. (ස්ථානය සඳහන් නොවේ) සමයවර්ධන යන්ත්‍රාලය.
25. ධර්මබන්ධු, ටී. ඇස්. (1925). හේමකාන්තා, පානදුර. ස්ථාර් මුද්‍රණාලය.
26. ජනදාස, හිඟගොඩ, ඇන්. ටී. ඩී. (1925). හේමන්තා හෙවත් පුදුම රාත්‍රී හතර. කොළඹ. ලංකාහිතවවිග්‍රහ මුද්‍රණාලය.
27. එම.
28. රණසිංහ, ඩබ්ලිව්. ඇල්. (1925). තරුණ භාර්යාව. (ස්ථානය සඳහන් නොවේ) විද්‍යා සාගර ප්‍රින්ටින් වර්ක්ස්.
29. ඉන්ද්‍රානන්ද හිමි, අටබාගේ. (1925). ප්‍රේමය නොහොත් වනගන වූ හදා. කොළඹ. ලංකාහිතවවිග්‍රහ යන්ත්‍රාලය.
30. විමලනාථ ඇන්. ජී. ඒ. (1932). කෝමලපානී හෙවත් ස්නේහයේ උල්පත. මාළිගාකන්ද, විරවර්ධන මුද්‍රණාලය.
31. කුරුකුලසූරිය, ඩී. ඩී. (1924). හිල්ඩා, කොළඹ. ලංකාහිතවවිග්‍රහ යන්ත්‍රාලය.
32. ජනදාස, ඒ. ටී. ඩී. (1930). තිලකා හෙවත් නිර්භීත තරුණිය. කොළඹ. ලංකාහිතවවිග්‍රහ යන්ත්‍රාලය.
33. එම.
34. පෙරේරා, ඒ. ඇස්. (1931). ලක්මිණි රුවන හෙවත් සෝමාවතී සමරසිංහ, වැල්ලවත්ත. ඩබ්ලිව්. ඇම්. ප්‍රෙස්.
35. එම.
36. ලියනගේ, ටී. ඩී. (1939). වෙස්මුහුණ, කොළඹ. සඳරැස් මුද්‍රණාලය.
37. සුරවීර, ඒ. ටී. (1982). සමාජීය සාහිත්‍ය අධ්‍යයනය. කොළඹ. සීමාසහිත ලේක්හවුස් ඉන්වෙස්ට්මන්ට්ස් සමාගම.
38. වික්‍රමසිංහ, මාර්ටින්, (1945) (1991). සිංහල සාහිත්‍යයේ නැගීම, දෙහිවල, හිසර ප්‍රකාශකයෝ.
39. Lowenthal, Leo, (1986) (1957). Literature and the Image of Man, Boston Transaction Books.
40. Sills, David (Editor). (1972). International Encyclopedia of the Social Sciences. New York. McMillan and Free Press.

පර්ල් එස්. බක් විසින් රචිත
Letter from Peking නවකතාව
 (සිංහල අනුවාදය - මම ඔබ සොයමි)
 පිළිබඳ විමසුමක්
 ජයසූරිය වර්ගීෂානි

පරිවර්තන කෘති පදනම කිරීමේ දී එම නිර්මාණ බිහි වූ කාලය, දේශය හා ජීවිත පසුබිම් වූ ජන විඥානය යනාදී අංශ කෙරෙහි විශේෂාධ්‍යානය නිතැතින් යොමු වුව ද, ජීවිතයේ නිරූපිත මානව ගුණාංග කාල දේශ බැඳීම් අතික්‍රමණය කරමින් ඕනෑම පාඨකයෙකුගේ රසඥතාවට ගෝචර වන ආකාරය මැනවින් පසක් කරන කෘතියක් ලෙස මම ඔබ සොයමි කෘතිය හඳුනාගත හැකි ය. මුල් කෘතියේ කතුවරිය වන පර්ල් එස්. බක්ගේ පෞද්ගලික ජීවන අත්දැකීම් මෙම නිර්මාණය කෙරෙහි බෙහෙවින් බලපා ඇති බැවින්, සාහිත්‍ය කෘති විචාරයට ලක් කිරීමේ දී අවධානය යොමු කළ යුතු ලේඛකයා, කෘතිය, පාඨකයා සහ පසුබිම යන සිව් වැදෑරුම් අංශ කෙරෙහි සාවධාන වෙමින් යථෝක්ත කෘතිය විමර්ශනයට ලක්කිරීම මෙහි දී අපේක්ෂිත ය.

මෙම කෘතියේ නිරූපණය කර ඇත්තේ චීනය කේන්ද්‍ර කොට ගත් බල අරගලය තුළ සාමාන්‍ය ජනතාව මුහුණ දුන් බේදනීය ඉරණම පිළිබඳව ය. මෙම විවරණ කෙරෙහි මුල් කෘතියේ කතුවරිය - පර්ල් එස්. බක් - ගේ පෞද්ගලික ජීවන අත්දැකීම් හේතුවන වි

○ ජයසූරිය වර්ගීෂානි
 ප්‍රධාන සංස්. මහාචාර්ය කුලසිලක කුමාරසිංහ
 වින්දන වින්තා - 2, අද්‍යක්‍ෂන සිංහල නවකතා පිළිබඳ විමර්ශනයක්